

диль правж-тж и истиннж-тж вѣрж въ Бога и въ негово-то общианіе. Най-послѣ Еврейскій народъ, незадоволенъ съ управляваніе-то отъ сѣдѣи-ты, пожелалъ, по примѣръ на други-ты народы, да има царева. Самуилъ по Божіе повелѣніе, избралъ на Евреи-ты за Царь Саула, сына Кысова, отъ колѣно Веніаминаво 1095 л. прѣди Р. Х. Саулъ былъ владѣтель храбрѣ; той задавалъ страхъ и трепетъ на непріатели-ты на отечество-то си, нѣ всякога не былъ послушенъ Богу; за то Самуилъ по Божіе повелѣніе, помазалъ на царство-то Давида, сына Иессеева, отъ колѣно Іудино. А по смръть-тж на Саула и сына му 1055 л. Давидъ единодушно быде припознатъ за царь отъ цѣлый народъ Еврейскій. Отъ Давида начина цвѣтнѣло състояніе на Евреи-ты. Той воевалъ съ околны-ты народы, така что-то распространилъ царство-то си отъ Срѣдиземно-то море до Ефратъ, и отъ сѣвернѣ Сиріѣ до Червено море, на и самый силный Дамаскъ покорилъ подъ власть-тж си. Той прѣнесълъ столицѣ-тж на царство-то си въ Іерусалимъ, гдѣ-то занесълъ и кивотъ завѣта. Той урядилъ Богослуженіе-то и общо у душѣ-тж си таилъ най-велико почитаніе камъ Божіѣ-тж вѣрж; за доказателство на това служатъ негови-ти псалми или пѣсни, кои-то мы и днесъ прочитаемъ въ черковѣ. Еврейско-то царство въ вѣмя на Давидово-то царуваніе, достигнѣло до най-высокъ стѣпнь въ благосъстояніе; нѣ послѣдни-ты години на живота му огорчили неблагодарни-ти му сынове: Авесаломъ, кого-то убилъ Іовъ, и Адоніѣ. И Соломонъ, сынъ му, по смръть-тж на Давида 1015 л. като стѣпилъ на прѣстола, едва само ся наслаждавалъ отъ плодове-ты на Давидово-то устройство; вѣмя-то на свое-то царуваніе Соломонъ прославилъ съ това, че съградилъ великолѣпенъ храмъ Богу. Съ околны-ты народы живѣлъ въ миръ и въ любовь, и особно съ Финикіѣны-ты, съ кои-то и свои ко-Рабы зарадъ трѣговіѣ прашалъ по далечны страны. Той